

GYMNAZISTA

Ročník: 36
Február 2013

Cena: 0,50€
Číslo: 1

Zájazd do Paríža

str. 3

The Human Body

str. 4

Veltrh vysokých škôl

str. 5

EDITORIÁL

Zima v zime, teplo výsadou

Mínusové teploty, krásna zasnežená, ale šmykľavá krajina, občas poletujúce vločky... Úžasná predstava zimnej lyžovačky, ktorá poteší každého z nás. Ale ak v takýchto podmienkach máme ísť do školy, najmä pešo či na bicykli, to už mnohým nevonia. Každý sa s omrznutým nosom a rukami ponáhla schovať pre zimou do tepla (možno jediné prípady v roku, keď sa študenti ponáhľajú do školy) Aj naša trieda je rovnaká, závan tepla na školskej chodbe je pre nás potešujúci. Úsmevy nám však zamírajú v piatok, keď ideme na nultú, tú máme totiž v učebni náuky o spoločnosti. Vojdeme do triedy a čaká nás teplotný šok – v triede je zima, akoby sa v nej nekúrilo. To však nie je všetko, cez chladnú klímu by sa dalo ako-tak preniesť, ale otvorením dverí sa vždy vyvalí neskutočný zápach. Môžeme vyvetrať? Strach z vetrania násobí to, že ak by sme otvorili okno, teplota by ešte klesla a na pôvodnú, aj keď chabú hodnotu by sa už nevrátila. Po chvíli strávenej na tejto hodine nám začínajú mrznúť nohy, naskakuje husia koža, počut len bŕkanie. Možno si poviete, že to nie je až také hrozné, ale problémom je, že v tejto triede máme nielen nultú hodinu, ale aj prvú. Cez prestávku sa vždy aktívne prechádzame po celej škole na zahriatie a na prvú hodinu si berieme aj kabáty a bundy, pretože v svetroch je nám zima. Dá sa v takýchto podmienkach plnohodnotne učiť, keď váš mozog rozmysíšla len nad tým, kedy už sa dostane konečne do tepla? Bohužiaľ, už sme si zvykli, takže si z toho robíme zväčša sstrandu, aspoň máme otužovanie zadarmo alebo túto triedu prirovnávame ku kryosaune. Či je však dlhodobý pobyt v takejto zime zdravý, to už je nejasnejšia otázka...

RCK

OBSAH

- Zájazd do Paríža – 3*
Paríž a jeho tváre – 4
The human body – 4
Veľtrh vysokých škôl – 5
Navždy sa zachová – 5
Gymnazisti predviedli svoje rečnícke schopnosti – 5
Superrieda nášho gymnázia – 6
Vystúpenie Jevgenija Pljuščenka - 6
Exchange students na Gypy – 7
Sviatky s Nayoung – 7
Štyri taniere a karikatúra – 8
Prehnane veľkosti – 8
Zvonenie a splachovanie – 9
Stojí za to si vypočuť – 10
Dvojitá tvár alkoholdehydrogenázy – 11
Fotoreportáž – 12
Cesta za odpočinkom - 14
Mestská polícia a my – 15
Prokrastinácia – 17
Recenzie – 18
Básnické okienko – 20
Reťazovka – 21
Krátky podivný príbeh – 22
Komix - 24

REDAKČNÁ RADA

Šéfredaktorka: Radka Kováčová – RCK

Redaktori: Silvia Brnčalová – Sisa, Michal Freriks – MÆF, Klára Jamrichová – IldM, Silvia Jamrichová – KINA, Michael Papcun – Mišo, Veronika Škodná

Externí prispievatelia - Samuel Bajaník, Ondrej Beláň, Patrícia Drobná, Lenka Kršňáková, Alena Marková – Ali, Filip Šiška – Nethopier

Korektúra: Ivana Papcunová

Grafika a hlavolam: Viktor Vrábel – Viktor

Komix: Michael Papcun – Mišo

ZÁJAZD DO PARÍŽA

Čo si predstavíte pod pojmom Paríž? Možno je to Eiffelovka, Mona Lisa, Notre Dame alebo množstvo syrov, ktorými sa Francúzi pýšia.

S takouto predstavou sme aj my - 2.A, 2.D a kvinta - nastupovali do autobusu pred našou školou koncom septembra, pod dozorom pána profesora Kertésza a pani profesorky Šimovej.

Už niekoľko dní, týždňov pred vytúženým zájazdom sme sa všetci obávali dvadsaťhodinovej cesty autobusom. Avšak prebehla vcelku rýchlo a dokonca sme sa aj trochu vyspali. Moja 2.A sa uhniedzila na zemi, pod sedadlami a podaktori v uličke, kde sa kopilo niekoľko desiatok batohov. Na konci zájazdu už bolo samozrejmé, že keď niekto hľadal práve moju triedu, bol nútensky hľadať pri zemi. ☺

V posledný deň sa s nami, sediacimi na zemi v centre mesta, dokonca odfotila jedna neznáma pani. Celú túru sme však začali pred Panthéonom a postupne sme prečesávali hádam všetky zákutia Paríža. Okrem už spomínanej Eiffelovky, Notre Dame, Louvru s Monou Lisou sme navštívili aj Versailles, Champs-Elysées, Invalidovňu, La Défense, Montmartre, Chartres - mestečko pri Paríži, Vítazný oblúk a kopu iných nádherných miest. Jeden večer sme sa

plavili loďou po Seine. Bolo to úžasné! Za jediný nedostatok môžem označiť to, že sme mrzli a premrzli až do špiku kostí. Lenže čo! Paríž nám musel ukázať aj svoju druhú tvár, nie len teplo a bezvetrie.

alebo miesta až do detailov, pretože nás neustále tlačil čas, ktorý spôsobil, že sme opakovane meškali alebo jednoducho museli bežať na miesto stretnutia. Okoloidúci na nás len vyvalovali oči, podaktori aj s otvorenými ústami.

A čo, nie každý deň budú vidieť „gympláckych“ študentov v Paríži na zájazde...

Posledný deň sme sa dostali do blízkosti Vítazného oblúku, „vyplhali“ sa až na jeho úplný vrchol, po nechutne točiacich sa schodoch, a už naposledy sme si vychutnávali pohľad zhora.

Každý večer sme zakotvili v hoteli F1, kde nás čakali „inteligentné“ sprchy a „vécka“ so „semaforovým“ systémom, ktoré neustále niečo dezinfikovali a zhasívali svetlo. Bolo to vtipné, ale len do tej doby, kým to kamarátka skoro nezamklo a nezačalo dezinfikovať...

Vyprevadiť nás dokonca prišiel aj pán Coubertin. Odfotili sme s ním, a keď sme nastúpili do

Mne sa okrem Eiffelovky najviac páčilo v Chartres, kde sme navštívili podzemné katakomby pod kostolom a Sacré-Coeur s Montmarte.

Bolo to naozaj úžasné a hádam všetci sme si chceli predĺžiť pobyt minimálne o týždeň. Videli sme síce, predpokladám, dosť, ale aj tak by sme si radi prezreli niektoré budovy

autobusu, mávali mu, až kým sme nezmizli za rohom.

Tento zájazd bol jednoducho neopísateľne úžasný, každý si prišiel na svoje a na konci exkurzie sme so sklamaním sledovali ručičky na hodinkách, ako sa blížia k času nášho odchodu. Nezabudnuteľné! ☺

Veronika Škodná

PARÍŽ A JEHO TVÁRE

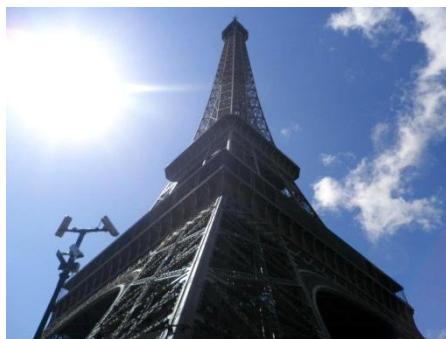
Na prelome septembra a októbra sa študenti tried 2.A, 2.D a Kvinta poznávacieho zájazdu v Paríži. Všetko dopadlo nad očakávania, avšak niekoľko faktov, situácií alebo skôr kuriozít nás skutočne prekvapilo. Tu sú:

1. Na Eiffelovku si nesmiete vziať vlajku iného štátu, ako je Francúzsko. Ak aj tú hlavohruď ubezpečíte, že ju tam neplánujete vyvesiť, v ústrety vám nevyjdú. Tu vám ostávajú len dve možnosti: buď ju hodíte do kríkov a budete sa modliť, aby ste ju tam našli, alebo požiadate ochotného profesora, či by vám ju na tie 2 hodiny postrážil.

2. Vo francúzsku po francúzsky. Pokiaľ ste ale začali hovoriť sice po anglicky, ale o peniazoch, akoby zázrakom vám rozumeli.

3. Do Versailles bez jedla. Hoci to pri vstupe do zámku vyzerá ako na letisku, pokiaľ týmto ľuďom nezamávate bagetou pred nosom, tak môžete mať aj plný batoh jedla, oni vám ho pod tým

skenerom prehliadnu. Ak však predsa len niečo pri kontrole vytiahnete, zabavia vám ruksak a vrátia ho až pri odchode. Trochu absurdné, no nie?

4. Mona Lisa je naozaj malá. Ak si ju chcete odfotiť, musíte sa predrať davom ľudí a dúfať, že sa vám do záberu nedostane nejaká skupinka japonských turistov s fotoaparátmi. Zaujímavejšie ako táto dáma boli pre mnohých časti s egyptskými, gréckymi alebo inými artefaktmi.

5. Beanova matka žije. Teda obraz Whistlerova matka, ktorý sa preslávil aj vďaka spomenutému

filmu. Tí pozornejší ju našli v Musée d'Orsay. Fotka s touto hviezdom však možná nebola, keďže ju strážilo viac členov ochranky ako Monu Lisu v Louvre.

6. Pravnuk Pierra Coubertina

Yvan de Navacelle de Coubertin prišiel na bicykli. Počas čakania na autobus nás prišiel pozrieť aj pravnuk Pierra de Coubertina. Prišiel ekologicky - na bicykli.

7. Ak si posadáte uprostred námestia na zem, budete atrakciou pre turistov.

Na vlastnej koži sme sa o tom presvedčili, keď sa s nami prišli niekoľkí odfotiť ☺.

8. Zjednávať, zjednávať, zjednávať. No a čo, že doma sa nedá zjednať cena ani s bakkou predávajucou papriku na trhovisku. V Paríži je možné znížiť cenu aj v kamenných obchodoch so suvenírmami. Tak prečo to nevyužiť?

Sisa

THE HUMAN BODY

Avšak, okrem mierumilovných kostičiek sa našlo aj zopár tvrdších kúskov... rakoviny, krvné zrazeniny, kŕcové žily, plúca fajčiarov a nefajčiarov, ktoré sa na prvý pohľad až tak nelíšili...

V jednej miestnosti sme natrafili na ľudské embryá naložené v neznámej tekutine a uložené v čomsi, čo mi náramne pripomínalo zaváraninové poháre. V ďalšej na nervovú sústavu, kde sa na nás vycieralo telo poskladané iba z nervov, a hned za tým na cievnu

sústavu, kde sme zistili, že keby sme všetky cievy v tele pospájali, mohli by sme nimi dvakrát obtočiť našu Zem! Zdá sa mi to neuveriteľné a viac-menej neskutočné, ale faktky nepustia.

Mojej skupinke trvala prehliadka výstavy asi dve hodiny, ale aj čas je relatívny, rovnako ako celkový dojem. Osobne som veľmi rada, že som sa na tú výstavu dostala a odporučila by som ju každému, koho zaujíma fungovanie ľudského tela.

KINA

Pre niektorých výstava ako každá iná, pre iných výstava mŕtvol alebo jednoducho nechutná výstava pripomínajúca plastové napodobeniny.

S takouto predstavou sme sa aj my - 2.A, 2C, pani profesorky Sandriková, Dvořáková, Kubincová a pán profesor Bekö - vybrali do Bratislavu na svetom kolujúcu výstavu ľudského tela. Niektorí z nás celí prestrašení, ako zvládnú pohľad na tie telá, no naopak našli sa aj takí, ktorí uvažovali o podobnom využití svojho tela po smrti ...

Hned na úvod nás rozdelili do dvoch skupín a konečne sme začali!

Prechádzali miestnosťami, oči upierali na kostry a časti tiel uložené vo vitrínach. Zozačiatku takmer bez slova a len vyvalenými očami, no postupne sme sa rozrečnili a kládli nášmu sprievodcovi otázky. Bolo to fascinujúce!

VELTRH VYSOKÝCH ŠKÔL

Koncom predchádzajúceho kalendárneho roka sa vybraní žiaci tretích a štvrtých ročníkov zúčastnili na Veľtrhu vysokých škôl v Bratislave

v priestoroch AEGON arény Národného tenisového centra v Bratislave. Rôzne slovenské aj zahraničné univerzity a vysoké školy

tu mali vlastné stánky, pri ktorých sa mohli študenti pristaviť a získať užitočné informácie ohľadom štúdia na konkrétnej škole, študentského života. Taktiež sa na veľtrhu prezentovali aj rôzne vzdelávacie inštitúcie a zamestnávateľské organizácie, no nechýbali ani prezentácie jazykových kurzov, kde bola dokonca možnosť v žrebovaní vyhrať jazykový pobyt v zahraničí. Pri stánkoch zahraničných škôl si dokonca mohli overiť svoje znalosti anglického, nemeckého či francúzskeho jazyka a dozvedieť sa viac o možnostiach štúdia v zahraničí. Našim študentom sa akcia veľmi páčila, ten, kto neboli rozhodnutý, na akú školu by chcel v budúcnosti ísť, získal aspoň všeobecný prehľad.

RCK

NAVŽDY SA ZACHOVÁ

19. október, deň D, deň radostného dozretia detí v maturantov. To bolo príprav a starostí! Len jeden večer, noc - nebude sa už opakovať. Premiéra aj derniéra. Kvety, sála, kameraman, fotograf, farby, servítky, nástup, tanec, scénka, scénka, ďalší tanec, „prečo tu nie sú všetci?“, hodiny sa

nezastavujú. Dôležité a nie len malicherností! Jedna z najpamätejších chvíľ nášho života musí byť dokonalá. Hrdosť pri pripínaní zelenej stužky na róbu, ktorá sa zháňala celé mesiace, šila, prešívala, trhala. Trápne chvíle počas nevydareného nástupu, dávno padnutý účes, nohy plné otlakov. No

a čo? Slza pri príhovore triednej a ďalšia pri príhovore k rodičom, slávnostné tance v krásnej sále, smiech všetkých prítomných, radosť, zábava. No a čo, že to nie je bez chyby? No a čo, že sa niekto pomýli? Bol to nás večer, môj a mojej 4.B.

ILDM

GYMNAZISTI PREDVIEDLI SVOJE REČNÍCKE SCHOPNOSTI

PIEŠŤANY - Slovenská debatná asociácia, ktorá na Slovensku zastrešuje súťaže v akademickej debate, v spolupráci s riaditeľstvom Gymnázia Pierra de Coubertina Piešťany, zorganizovala v poradí druhé stredo- západné regionálne kolo akademickej debaty.

Študenti Gymnázia Pierra de Coubertina a iných stredných škôl zo západného a stredného Slovenska sa zúčastnili od 30. novembra do 2. decembra na pieštianskom gymnáziu druhej regionálnej súťaže. Mladí debatéri obhajovali svoje tvrdenia v dvoch debatách na improvizované tézy, akou bola napríklad: „Vo filmoch

by nemali byť zobrazované scény, ktoré zjemňujú násilie.“ Taktiež predviedli svoje argumenty aj v debatách na pripravovanú tézu „Aspoň päť poslaneckých mandátov v Národnej rade Slovenskej republiky by malo byť vyhradených príslušníkom rímskej menšiny.“ Gymnázium Pierra de Coubertina zastupovali dva tímy pod vedením PaedDr. Ivany Papcunovej v zložení: Viktória Zifčáková, Simona Vytykačová, Filip Šiška a Alena Marková, Silvia Jamrichová, Terézia Zajíčková. Naše tímy boli úspešné a debatéri Viktória Zifčáková a Filip Šiška sa umiestnili medzi 25 najlepšími debatérmi

turnaja z celkového počtu 132 účastníkov. Týmto výkonom sa zaradili ku školám ako Gymnázium Jura Hronca a C. S. Lewisa v Bratislave, ktoré majú popredné debatérske kluby.

Nethopier

SUPERTRIEDA NÁŠHO GYMNÁZIA

Žiaci II.B, septimy, tercie a oktávy sa ešte minulý školský rok zúčastnili na európskom projekte s názvom Supertrieda. Cieľom tohto projektu je utužovanie kolektívu a vzťahov medzi študentmi v jednotlivých triedach, čo sa robí pomocou autorského dramatického diela. Študenti nášho gymnázia s pomocou pani profesorky Jendrichovskej nacvičili malú divadelnú hru s názvom Memento

Mori alebo ako Marián súcit so staršími v sebe našiel. Dej sa odohráva v súčasnosti a odzrkadluje problém dnešnej mládeže – pohrdanie a neváženie si starších ľudí. Na tento neduh však doplatí mladý Marián, ktorý svojimi urážkami nahnevá tri zázračné babičky, ktoré ho potrestajú tým, že z neho urobia starého človeka. Svoju podobu si môže vrátiť jedine tým, že zistí, čo je ozajstná staroba. Keď Marián okúsi ľažkosti a

problémy, ktoré sužujú starých, a už to vyzerá, že umrie, nakoniec sa všetko na dobré obráti, príde na to, čo je staroba a vráti sa mu jeho mladé telo. Celý príbeh je podfarbený skladbami a piesňami, ktoré dokážu vernejšie opísť atmosféru, či už pochmúrnu, smutnú, alebo veselú. Scénár napísala Radka Kováčová a hudbu skladala spolu so Samuelom Bajaníkom, obaja sú žiaci septimy. Naši študenti sa s týmto dielom umiestnili v súťaži v celoslovenskom kole na víťaznom prvom mieste, očarili najmä originálnosťou scény a impozantnosťou po hudobnej stránke. Kedže hra mala úspech v celoslovenskom meradle, predviedli sa aj v starej telocvični nášho gymnázia, kde študenti taktiež zožali veľký potlesk a prekvapili nejedného profesora či študenta. Dokázali tým, že sa dá takáto ľažká úloha zvládnuť aj spojením viacerých tried a že sa oplatí investovať úsilie a čas do podobných projektov.

RCK

Čo je nové na škole...

VYSTÚPENIE JEVGENIJA PLJUŠČENKA

V utorok 11. decembra som bola na vystúpení slávneho ruského krasokorčuliara Jevgenija Pljuščenka, ktorý po dvoch rokoch opäť prišiel do Bratislavu. Okrem neho tu figurovali aj ďalší úžasní krasokorčuliari, ako napríklad Fínska Laura Lepistö – bronzová na majstrovstvách sveta a víťazka majstrovstiev Európy, Irina Slutskaya – sedemnásobná majsterka

Európy a dvojnásobná majsterka sveta, úžasné športové dvojice, ktoré predvádzali neuveriteľné figúry, pri niektorých mi dokonca vyrážalo dych; tiež Stéphane Lambiéle, švajčiarsky krasokorčuliar nazývaný aj „kráľ piruet“ a dvaja česki reprezentanti Tomáš Verner a Michal Březina. Samozrejme, nechýbal ani famózny huslista a Pljuščenkov partner Edvin

Marton. Na konci vystúpenia sa naživo predviedla skupina IMT Smile, čo bolo oživením tohtoročného vystúpenia krasokorčuliarskych hviezd.

Ak ešte niekedy príde Pljuščenko na Slovensko, určite sa na jeho vystúpenie pôjdem opäť pozrieť.

Lenka

EXCHANGE STUDENTS NA GYPD

- Andrei Alexis Ortiz Hernandez (16) – Veracruz, Veracruz, Mexiko
- Katie Meehan (16) - Cleveland, Ohio, USA
- Gabriel De Paula Gomes (17) – Varginha, Brazília

Od začiatku tohto školského roka sú našimi spolužiakmi traja zahraniční študenti. Možno ich už niektorí z vás zazreli na chodbách našej školy. Katie môžete stretnúť v II.C a Gabriela s Alexisom v II.A. Kedže poriadne nevedia po slovensky, hoci sa usilovne učia, bežná komunikácia s nimi prebieha väčšinou v zmesi angličtiny a slovenčiny. Tu je mini interview s nimi (prebiehalo v angličtine):

**Prvá otázka je veľmi náročná.
Prečo ste si vybrali Slovensko?**

K+A+G (smiech)

A: My sme chceli ísiť niekam do Európy, nie vyslovene na Slovensko.

K: Chcela som Českú republiku, ale vaše krajinu sú si podobné.

Čo o Slovensku vedeli vaši priatelia, ked' ste im povedali, kam idete?

K+A+G : Vedeli, že existuje Československo, ale nič viac.

K: Moja rodina vedela, kde sa nachádza.

Čo si myslíte o našej škole?

K: Je veľmi malá, veľmi.

A: Podľa mňa je normálna.

G: Je to väzenie! (smiech) Všetci sú tu hluční a stále sa smeju. Toto v Brazílii nie je normálne.

A: Ale v Paríži bolo s vami super.

G+K: Áno, boli sme s vami v Paríži. Páčilo sa nám tam, a aj preto máme radi vašu školu.

Možno viete o tom, že Slovensko je hokejová krajina. Aj Piešťany majú svoj hokejový tím. Boli ste už na nejakom zápase?

K+A+G : Áno, niekoľkokrát.

K: Hokej je môj obľúbený šport.

A: Milujem hokej.

G: Nie, to ja milujem hokej! (spustila sa hádka v portugalsko-španielskom znení)

V akých slovenských mestách ste už boli?

K+A+G: Banská Štiavnica, Trnava, Bratislava, Trenčín, Banská Bystrica, Strečno, Hlohovec, Radošina, Martin, Topoľčany.

G: V Piešťanoch! (smiech)

Otázka na záver. Máte nejakú oblúbenú slovenskú skupinu alebo pieseň?

A: Žijeme len raz

G: Páčilo sa mi Horkýže Slíže a Mám v **** na lehátku (pozn. cenzúra je cenzúra, aj keď všetci vieme, čo mysel ☺). Tiež sa mi páči slovenský folklór. Je naozaj pekný.

Pri týchto otázkach sme sa miestami smiali viac ako rozprávali.

Sisa

SVIATKY S NAYOUNG

Nedávno prežité sviatky boli určite jedny z tých najneobýčajnejších. Na 2. sviatok vianočný k nám prišla na návštěvu kórejská kamarátka mojej staršej sestry. Nízka čiernovlánska s veľkými hipsterskými okuliarmi a americkou angličtinou si u nás celkom rýchlo zvykla a my sme neváhali a poukazovali sme jej všeličo pekné zo strednej Európy. Kedže nikdy nevidela zámok, začali sme Bojnicami. Prekvapivo najviac ju zaujímala vianočná výzdoba a živé stromčeky v zámockých sálach. Pokračovali sme výletom do Viedne. Páčilo sa jej všetko, od Kunsthistorisches Museum cez Stephansdom až po Wiener Schnitzel. Niečo ako tlačidlo na semaforoch pre chodcov v živote nevidela a vravela, že by bolo fajn zaviesť podobný systém i v Kórei. Môj otec jej hovoril aj všeličo o historii Viedne, ale myslím, že polovicu z toho asi aj tak nepochopila. Večer sme

zavítali na koncert, kde hrali Mozarta a Strausscov. Tretí výlet, do Budapešti, sa jej tiež veľmi páčil a popri prezeraní maďarských pamiatok stihla uštedriť ľubozvucnej slovenčine úder, keď povedala, že nevidí rozdiel medzi slovenským jazykom a maďarčinou. Napriek tomu našu reč označila za rozprávkovú.

jedia všetko naraz ako im napadne. Vianoce slávia úplne inak, ako u nás. Pre nich to nie je rodinný sviatok, ale čas pre zamilované páriky a kamarátov. Užasnutá bola i zo živého stromčeka v obývačke a úplné prekvapenie boli salónky zavesené na ňom.

Ale i pre nás boli prichystané nejaké prekvapenia počas sviatkov. Dozvedeli sme sa, že v Kórei počítajú vek o dosť odlišne než u nás. Všetci sú o rok starší hneď po Novom roku, nečakajú až na svoje narodeniny. Okrem toho, keď sa narodia, už majú rovno jeden rok a nezačínajú nulou ako my. Napriek kultúrnym odlišnostiam neboli problém sa s ňou dorozumieť, i keď jedna zvláštnosť tu bola. Ak nám Nayoung veselo prikývla na zápornú vetu, znamenalo to, že s nami súhlasí, hoci to vyznelo úplne inak. Odpoved' "yes" na otázku: "Nie si hladná?" znamenala, že nie je hladná.

V mierne kórejskom štýle sme

Slovenské jedlo jej neobýčajne chutilo, dokonca aj bryndza, a vravela, že jej bude chýbať naša kuchyňa. Ani sa nečudujem, Kórejci totiž miešajú všetko so všetkým a nemajú jedlá rozdelené na chody, ale

strávili i Silvestra. V jej podaní sme si mohli vypočuť aj slová nedávneho hitu z Kórey "Gangnam Style". Pobavili sme sa i na citoslovciach pre vyjadrenie zvukov v zvieracej ríši. Napríklad taký bežný kórejský pes namiesto nám známeho "hav-hav" robí "mong-mong". Dozvedeli sme sa, že ak chcú ísť Kórejci piť alkohol, musia si predtým zahrať nejakú hru.

Ten, kto prehrá, musí piť. My sme sa však zhodli na tom, že slovenská verzia by vyzerala úplne inak. Ten, kto by prehral, nemohol by piť.

Posledné dni na Slovensku trávila v Piešťanoch. Bola nadšená z parkov i z kúpeľov. Niekoľko súťaží, z čoho presne bude nadšená, ale vždy si našla nejaký objekt, ktorý ju uchvátil. Keď jej raz otec ukazoval

drevené opevnenie z minulých storočí, len kývla hlavou, otočila sa a od fotila si, asi po stý raz, pole. Každopádne dúfam, že si o Slovácoch vytvorila dobrý dojem. A ešte niečo. My si možno myslíme, že Kórejci majú šikmé oči, ale oni si zasa myslia, že my máme veľké nosy.

Samuel Bajánik

ŠTYRI TANIÈERE A KARIKATÚRA

(zanedbateľná sonda obedňajšej situácie)

Fero sa blíži k posledným dverám naľavo. Na sebe má tričko, v ktorom prebdeľ 5 dní a prespal 6 nocí, otočené naruby so zámerom evokácie dojmu čistoty. Bol pozvaný k susedom na obed, čakajúc pred dverami a rozmyšľajúc, či preukáže svoju zatial neobjavenú intelektuálnu stránku osobnosti.

Jeho klopanie má skoro okamžitú spätnú väzbu zhmotnenú v otvorených dverách, odhalujúcich veľký krucifix na stene, dodávajúci miestnosti silno bigotný nádych. Jemu je to však fuk. Jeho výchova sa pohybovala na podobných cestách a jeho myseľ bola príliš lenivá na to, aby k tomu náboženskému fanatizmu vyvinula nejaký iný názor, aký jej bol počas dvadsiatich rokov života vštepovaný. Po odznení pozdravov sa cesta ku stolu, vďaka všadeprítomnému tichu, mení na vitálny thriller.

Spoločne pri stole. Starý sused pripomína Golema. Najprv neprejavuje žiadne známky života, no akonáhle sa doňho dostane prvé sústo, kvitne v ňom život v zvieracej podobe, explicitne vyjadrenej

spôsobom stolovania. Zato Ferovo vstrebávanie potravy je priam princeznovské. Malíčky vyšponované ako heilujúci nemeckí vojaci, dávky afektovane minimálne a príbor asi druhýkrát v živote, z Ferovho uhlu pohľadu, použitý v celej pompéznosti (tj. lyžička a nôž). Popri tom sa jeho oči upierajú na ligotku navlečenú v decentnej teplákovej súpravičke, ktorej cenu nedávno búrlivo dohadovali u Vietnamca naproti v obchode. Je to Golemova dcéra.

Plechavá prešpekulovaná hlava starého lampasáka, až nezdravo konštruujúca už niekoľko krokov dopredu to, samozrejme, všetko reflekтуje očami a „myslou“ postihnutými tzv. „vešticekým syndrómom“ - má pocit, že jeho prešpekulované a prebytočne podozrievavé vidiny o vývoji situácií sa nenávratne splnia. Prečo ale nikdy nevyhrá v tej športke?! Nie je ľahké si domyslieť, čo so svojou schopnosťou dokáže vidieť vo Ferovi poškuľujúcim po ich dcere. Spongia v jeho hlave a oboče naviera, v tom sa však v dverách zjaví vždy milá paní Golemová, na jazyku si už ako cukrík

nesie nejakú siahodlhú modlitbu k jedlu a v očiach výraz: „Štyri hodiny som stála nad šporheltom.“ - v jeho sprievode podáva na stôl akýsi polotovar.

Pri tomto chode začala kulisa celého stolovania, zvrátené nedomyslené politické názory prána domáceho, naberať naozaj extrémistický nádych, prenikajúc do dejepisno-nedemokratických sfér to už nebola debata (monológ) pre mladých. Fero si to nasmeroval naprieč malou galériou svätých obrázkov (pôvodne chodba) na záchod. Tu prečkal búrku. Miestny, na okolité pomery, poklad, dcéra Hedviga, sa cíti byť zaujatá Ferovým tričkom a napáchnutá jeho cigaretovým parfumom. Už dlhšiu dobu plnili roly vzájomných obšajtníkov. O pôvodnej farbe jej vlasov možno viest polemiky, z tmavých močiarov rôznych líčidiel a tieňov sa predierali oči, dávajúce najavo životnú filozofiu znejúcu: „Je mi jenno!“

Odér tejto myšlienky sa niesol celým bytom. Radiátory kúrili a všetkým bolo v skutočnosti jedno.

Mišo

PREHNANÉ VELKOSTI

(vízia ľahkého cudzieho rána za účelom zláhčenie rána)

Je ľahké povedať, čo je pre ráno siedmeho dňa v týždni katatonickejšie. Výhľad na ráno nastávajúce o 24 hodín, plné karpín v očiach a slabu umytych zubov, alebo terajšia aróma prevarenej kávy.

Božezaplatiť, každý problém sa dá momentálne vyriešiť jasne a stručne, opretím laktov o stôl a oznamenia nôh s chladnou dlážkou poukazujúcou na kvalitu vykurovania. Za všetky tieto neprívetivé stavby hnilej nálady

môže človek, prečo inak by s ním boli spojené práve tie najdrsnejšie nadávky, aj keď v priebehu času stratili svoju silu a dnes plnia funkciu obyčajného citoslovca alebo náhradu podstatného mena. Dnešné ráno je

ako úsvit nového veku cyklicky prichádzajúceho každý siedmy deň. Úsvit veku plného kritiky a arogancie, pomíňajúceho následným ránom plným zdvorilosti a púšťania dôchodcov na sedadlo v MHD. V ozvudu sa miešia rôzne pachy, disonantný súzvuk optimistických odrhovačiek z rádia a všeobecne nihilistických myšlienok. Výsledok je jasný na zvraštenej tvári sledujúcej sa v zrkadle so skrytým narcistickej okúzlením. V očiach správneho jedinca sa zrkadlo mení nie na odraz reality, ale na neskromný odraz nebotyčnej krásy svojho majiteľa za zvuku zvonov nedalekého kostola, zvuku zvonov hlásajúcich paradoxnú skromnosť. Blahoslavená rána je tá, ktorá vyhlásila problém královnej zo Snehulienky za vyriešený. Začiatok cesty k spokojnosti pomocou karpinami rozmazaného odrazu. Ranné nálady sú sínusoidy a kolotoče, rotujúce a vznášajúce sa v úplne odlišných sférach, v nevyspytateľnej postupnosti. Byť odrazu v takej dobrej nálade si vyžaduje niekoho, kto by ju svojím závidením ešte vylepšil, ocenil. Okolie je plné trosiek, nebude ľahké si prilepiť. Odjakživa je nezáživný provokatér a sebeprospešný

zlepšovač nálady na úkor druhého. Jej „ja“, jej ego nespadá pod žiadne kritériá okolia, je iba ona s vlastnými radosťami. Ostatní kukajte (klaňajte) sa! Preto sa ide prejsť po blízkej chudáckej štvrti. Chudácka štvrt je celé okolie v rozsahu 100 km² – skutočnosť vyplývajúca z výšky posadenia jej bytu (symbol jej absolutného sebavedomia, zatracujúceho relatívnosť), túžba bývať na vrchu Manderlaku v nej však stále vrie.

Vyobliekala sa ako každá poctivo veriaca dôchodkyňa v nedeľu, akurát o niečo užšie, kratšie, štatkodnejšie. Ked sa už má podeliť o svoje náklady, nech povýšenecky konané jest. Vzácnosť, ráno s vývojom idealistickým. Pozerska prechádzka medzi „tými, čo sa plazia nižšie,“ netrvá dlho ani neprebieha podľa tak skvelo v predstavách naskicovanej idey. Namiesto všakovských napichaných holohlavých bukvíc alebo intelektuálne pôsobiacich do saka naprataných pupkatých „menežérov“ či iných slabne vyzerajúcich ľahkopádných telies sa po nej obzerajú v princípe o nič horší (ale kto z takého vysokého bytu by si to bol schopný priznat) zametači

listov v parku, bradatí Rasputinovia (nazývaní bezdomovcami) a dokonca aj miestna alkoholicko-groteskná postavička, Rasputin-futbalista. Je to bezdomovec ako každý iný, v lete napíty pre teplo, v zime ožratý pre zimu, avšak blázon do lokálneho futbalu, všeobecný odborník s vlastnou razantne označkovanou a k obrazu svojmu zvrátenému pretvorenou lavičkou. Jeho lavička, jeho pýcha, jeho hrad! Nedávno mu mesto za motivačný prínos pre mestský tím prepísalo aj ten laškovný kríček pri nej. Teraz sa mu už inak po paničkách popiskuje. Klzké chodníky sú prehliadkové móla (modelky sa tiež utkýňajú), výklady pretvorené narcisticou imagináciou na prostriedky sebaobdivovania s potleskom a híkaním ľudí spoza nich. Počas tolkého užívania si samej seba, výstupe na nebesia najbohémskejších krás a zvodnosti si ani nevšimla, že pri jednom z miernych pošmyknutí a drgnutí do jedného z kolónie Rasputinov vyklohnenej takto zrána na ulicach sa jej mobil dostal do rúk nepravých.

Mišo

ZVONENIE A SPLACHOVANIE

(každodenné potreby a vzácné excesy)

Letiace vrbce vidia sivé mesto, pavučinu utkanú z ulíc a na nich polepených domov. Oko človeka však vo svojej prízemnosti zahliadne iba tehlové monštrá, týčiace sa k oblakom, tie určené na privinutie väčšieho počtu národa sa azda hrajú aj na babylonské veže. V jednej takej sa nachádza byt, v tom byte práve zaznieva slávnostné vyletenie toastu z hriankovača. Miestny obyvateľ menovaný Vratko (v období strednej školy tiež „hrdzavé vrátko“) k tomu vznáša svoj obdiv. Celé reťazce minút sa dokáže pozerať na hriankovač pri práci – je jeho vzorom. Obdivuje ho v jeho dochvílnosti, pracovitosti, striedmosti a elegancii. Hriankovač dokáže prijímať doživotný stereotyp bez frflania. Chce byť ako on, chce byť

ako on ešte viac od tej chvíle, čo sa jeho život utkol na jednej žene odvedla.

Už neuveriteľné TRI dni mu nezdvíha telefóny, neodpovedá na sms-ky ani vyzývavé mms-ky, na poštu to nie je ďaleko, no radšej bude čochvíla nenávistne žmolíť účet za telefón a myslieť na jeho mlčanlivé jahniatko, Dominiku. Strašná to skutočnosť – také nepodstatné činnosti ako náhodný spoločný nákup sa zmenia v takú podstatnú hádku s bohatým obecenstvom, pochechtávajúcim sa regálmi. Sivost dní prerazí v jeden októbrový deň slnečný lúč, bojovník, čo prenikol cez nepriestrelné záclony z červených dôb.

Je to znamenie? Je to výzva! Vratko berie kľúče, otvára dvere,

sunie sa chodbou do výťahu pripomínajúceho spotvorený sarkofág a je na dennom svetle. Po troch dňoch. Kroky sa hrnú naprieč bytovkou a semaformi, okolo výkladov a miestneho neohraničeného rómskeho geta, až je v obchodnom centre. Vratko má rád mraveniská, preto sa sem vybral. Zatúžil pozorovať mravce pri nakupovaní sušeného ananásu a mandarínok, náhlení, znudenom posedávaní na lavičkach či hysterčení.

Prechádzanie pasážou neotála, vyjaví svoje poklady – odkrýva Dominiku. Spomienka: Krátka retrospektíva náhle siaha do štvrtého ročníka základnej školy, kde bolo jeho prvé vyznanie sa konfrontované so surovou fackou

Relient K – Americká kresťanská skupina. Ale tým sa nenechajte odradit! Hrajú príjemný rock, pop-rock a ich texty nie sú fanatické, ako by ste si mohli myslieť. Síce ich posledný album *Forget and Not Slow Down* vychiel v roku 2009, ale minulý rok vydali EP *Relient Kis for Karaoke* s cover verziami niektorých populárnych pesničiek.

doteraz najkrajšej dámy v daných zemepisných šírkach. Odtiaľto pochádza jeho terajšie náhle zdráhanie, rodiace myšlienku. Bude ju prenasledovať? Je lepšie byť voyeurom ako fackovaným (najvyšší ideál je byť hriankovač). Nie! Dominika ho pritahuje hlavne telesne, všetko telesné má svoje elementárne telesné potreby. Rodí sa myšlienka. Počká si na ňu pri oficiálne nevyhlásenej svätyni týchto potrieb, sú to Jej každodenné nutnosti, ktoré ju priviedú k tomu, čo Ona naozaj potrebuje, pomyslí si pri unikaní dymu spomedzi žltých zubov.

Presne v tej chvíli sa k dverám s panáčikom v sukni blíži postava nahadzujúca silné slnečné okuliare. Je to veľká panička. Táto panička si drží odstup sama od seba. Nemôže sa pristihnúť pri tolkej nenavoňanej intimite, ku kolkej sa jej osud vždy o tejto hodine zvykne schýliť. Je to vulgárne. Slnečné okuliare jej dodávajú pocit personálneho tabu, k vykonaniu takej osobnej potreby je nutné sa čo najviac odosobiť, najlepšie na chvíľu akoby prestat' existovať, zanechať po sebe

len anonym, dôsledok bez príčiny, tak či tak je táto úvaha dokončená hľadením do misy so skrčenými nohami.

Vratkove oči sa dosadili do funkcie prvých kamier snímajúcich oblasť pred WC, ich prvým sledovaným subjektom je slečna s kotúčom toaletného papiera nešikovne schovaného v kabelke, dávajúca si dole drahé slnečné okuliare. Raz sa spláchne záchod, inokedy zapne sušič rúk, pri tých najhygienickejších je počúť aj šuchot papiera, dvere rýchlo vŕzgajú, ľudia robia, že tam nie sú. Po pol hodine sledovania ulaveného národa, šermovania palca a malíčka, miesenia trošky lepkavej bielej hmoty v dutine ústnej si „hrdzavé vrátko“ priznáva svoju prehru, s výdychom vyťahuje telefón, hrabe sa v pätnastich kontaktoch...

Vyslaný signál končí bez odozvy na stole v jednom nedalekom byte, kde sedí osoba s jazykom zo zúfalstva obližujúcim hlaveň pištole(nový darček od starého piateľa) stá nanuk magnum by tam mala. Renomovaný zlodej rôznorodej

elektroniky už je stará škola - má ju rád ako takú, ešte radšej na nej zarábal, nemohol by tým káblikom a doštičkám ubližiť. Po niekoľkých rokoch strávených mimo spoločenského diania (dôvody sa menia, v krčme sú frajerské, inde na verejnosti sú to dojímavé príbehy a stokrát zopakovaná lož stala sa pravdou) sa chce vrátiť k svojmu mladíckemu koníčku, avšak s týmto novým modelom bez tlačítok s nálepkou hľasajúcou: „Dominička“ nevie, čo robiť. Už tretí deň to stále vyzváňa a vyzváňa a on nevie, ako zakročiť. Radikálnosť je mrcha, raz sa musela otočiť proti nemu, svojmu hostiteľovi. Zvonenie agresívne a opakujúce sa v rôznych intervaloch, robiace z akejkoľvek myšlienky alebo nápadu pichajúceho do mršiny „čo spravím?“, chromého invalida. Je v koncoch. Boli to JEHO NERVY, čo ho priviedli k niekoľkoročnému zmiznutiu zo spoločensky páchnuceho chaosu a potrebuje pomalší rozbeh, nie takúto iritujuču pecku medzi oči. V rytme zvonenia po stene steká bordová zmes.

Mišo

STOJÍ ZA TO SI VYPOČUŤ

Neon Hitch – Mladá Britka s ryšavými vlasmi a cirkusantskými koreňmi. Nikdy nechodila do školy, ale napriek tomu sa jej darí! Natočila klip k singlu *Ass Back Home* s Gym Class Heroes a kde- tu robila vokály. Nakoniec sa jej podarilo vydať vlastný album *Beg Borrow and Steal*, ale novší je singel *Gold*. Ak máte radi pop, electro pop, dance a rádiovú klasiku, budete ju milovať!

The Cubes – Tak si dajme niečo slovenské. Kapela tvorená Katkou Knechtovou a sestrami Petrou a Janou Humeňanskými vás poteší, ak máte radi niečo alternatívne . Katka ich žáner nazvala „kockatý punk“. Tri roky od vzniku tejto kapely vydali debut *The Cubes* a zaraďili naň 11 piesní. Spievajú všetky tri a Jana sa dokonca začala učiť hrať na basgitare!

Johnny Cash - Napriek tomu, že je Johnny už niekoľko rokov

po smrti, jeho piesne sa počúvajú stále. Tento rok vyšiel album *The Very Best Prison Recordings of Johnny Cash Live*. Táto kolekcia obsahuje slávne nahrávky ako *Prison Blues*, *San Quentin* alebo *I got Stripes*. Fanúšikovia Johnnyho – tešte sa!

Christina Perri – Pamäťate si čiernovlasú dievčinu spievajúcu *Jar of Hearts*? Vydala vianočný album s názvom *The Very Merry Perri Christmas*. Na albume je 6 nahrávok a môžete sa tešiť na klasiku ako : *Ave Maria, Please Come Home for Christmas* alebo *Happy Xmas (War is Over)*. Ale Christina sa nenechala zahanbiť a tiež pridala jednu vlastnú. *Something About December* už je na stránke YouTube ako lyric video.

Ali

DVOJITÁ TVÁR ALKOHOLDEHYDROGENÁZY ALEBO (M)ETANOL – NÁŠ SPOLOČNÍK

Varovanie: Nasledujúci text obsahuje odborné výrazy a medicínske skratky, ktoré môžu vyvolať nevoľnosť u čitateľov so známkou z biológie/chémie 4 a horšie. Preto všetkým nevraživcom voči exaktnej vede odporúčame otočiť list na ďalšiu stranu.

Áno, sledujete to kontinuálne, resp. cyklicky v správach, čitate o tom v novinách alebo ste sa o tom dozvedeli od lepšie informovaného kamoša (alebo trpíte vážnou poruchou CNS a ešte o tom neviete). Reč je samozrejme o etanolometanolovom škandále v susednom Česku. My sa však pozrieme na jeho biochemickú podstatu.

Nemusíte byť práve Mendelejev (len tak na okraj: okrem PSP zaviedol aj destilačný štandard vodky), aby ste poznali aké klinické príznaky má otrava methylalkoholom. Za všetky spomeniem najmä bolesti v oblasti GIT pri (veľmi) miernej intoxikácii, strate zraku (trvalej, nebojte, to včera v krčme boli iba vyhodené poistky) až smrť. Ale prečo to tak je? Čo sa s ním deje po tom, čo prejde cez cavum oris? A prečo jeho „väčší bratranec“ etanol spôsobuje minimálne „opicu“ a maximálne otravu krvi?

Odpovedou na prvú otázku je alkoholdehydrogenáza: NAD+ dependantný metaloenzym, diméra molekula s dvomi Zn^{2+} ako koenzymatickou časťou v oboch podjednotkách. Povaļuje sa v cytosole buniek heparu, renálnych bunkách, v oblasti ventriculu, alebo aj v retine. ADH v skratke spracováva požitý etanol (alebo iný primárny alkohol) na acetaldehyd (alebo iný aldehyd), ten je neskôr pekne-krásne ďalej oxidovaný až na kys. octovú (alebo inú). Vhodné je pripomenúť, že acetaldehyd aj kys. octová sú vcelku využiteľné látky, ktoré sme schopní metabolizovať až na CO_2 a H_2O (Čo vám to pripomína? Žeby RESPIRÁCIU? Hmm, alebo skôr NIČ?). Dvojsečnou zbraňou ADH je jej „nepríliš špecifická substrátová špecifickosť“. Ako to

interpretovať...skrátka ADH-čke je jedno aký (primárny) alkohol jej podhodíte, oxiduje ako etanol, retinol, tak aj metanol. Nie je veľmi vyberavá

(nie ako študenti v školskej jedálni). Ako už bolo spomenuté, medziprodukty premeny etanolu nie sú v štandardných koncentráciách nebezpečné pre naše telo, ale oxidácia metanolu je už iný prípad, keďže pri nej ako medziprodukt vzniká formaldehyd a jedna z najsilnejších KK: kys. mravčia. Tieto látky sa potom hromadia v konkrétnych orgánoch a spôsobujú nemalé škody. Ale prečo práve bulbus oculi? Odpoveď je jednoduchá. Spomeňte si, čo tvorí retinu. Tyčinky a čapíky, v nich sa nachádza pigment: rodopsín, ten je tvorený z opsínu (proteín) a retinalu, kt. pri záchytení fotónov, zmenou svojej konformácie spôsobuje depolarizáciu plazmatickej membrány tyčinky a následný vznik akčného potenciálu, prenášaného glutamátovým mediátorom do dendritov senzorických neurálnych vláken. Ale odkiaľ máme retinAL? Napríklad z mrkvičky, ktorej betakarotén rozbijememe na dve molekuly retinOLu (vit. A) a následne retinOL oxidujeme na retinAL enzýmom, ktorý sa nazýva... chvíľka napäťia... alkoholdehydrogenáza! A máme to! ADH teda len poslušne vykonáva svoju prácu – ak sa k nej dostane z krvného riečiska metanol, nastáva jeho oxidácia na formaldehyd a kys. mravčiu, ktoré pri patologických koncentráciách napádajú bunky retiny a aj samotný n. opticus.

Ak sa spýtate, hoci aj škôlkara, aká je prvá pomoc pri

intoxikácii metanolom, odpovie vám, že vypíť adekvátnie množstvo etanolu. Prečo? Pre vysvetlenie netreba chodiť ďaleko. Dodaním nadbytočného etylalkoholu zamestnáme (aspoň na čas) našu vorkoholickú ADH, ktorá má k nemu omnoho vyššiu substrátovú afinitu a odvedieme jej pozornosť od metanolu, ktorý sám o sebe nie je nebezpečný, čo sa však nedá povedať o medziproduktoch jeho katabolizmu. Ide o jednoduchú kompetitívnu inhibíciu. Na tomto princípe fungujú aj farmaceutické prípravky určené prednostne na liečbu otravy methylalkoholom. Spomeňme napr. fomepizol. Týmto sice zabránime ADH vytvárať nové nebezpečné molekuly, ale neeliminujeme tie už vytvorené. Preto sa v akútnych prípadoch využíva aj hemodialýza.

Na záver ešte pári faktov o ADH, aby sme neskončili privelične čierne: podobnú rodinu enzymov obsahujú aj kvasinky a fermentujúce baktérie – tu však čiastočne katalyzuje aj opačnú reakciu: fermentáciu. Okrem ADH existujú aj iné cesty odbúrania etanolu: MEOS a kataláza. U trénovaných píjanov sa uplatňujú aj iné detoxikačné enzýmy lokalizované v pečeňových bunkách. Navýše alkoholici majú vyššiu koncentráciu ADH v bunkách a tak aj lepšie odbúranie etanolu a acetaldehydu. Nuž, tréning robí majstra. Nanešťastie to znamená aj vyššie riziko pri otrave metanolom (hups, asi sme nakoniec aj tak skončili čierne).

Tak, aké poučenie plynie z tohto článku? Niektorí ľudia hovoria, že treba piť menej, iní, že treba piť viac, ale v jednom sa zhodujú: piť treba. Samozrejme, už asi viete, že radšej nie metanol alebo pochybné české liehoviny. Osobne, odporúčam H_2O , ale ak už niečomu holdujete, či už viac, alebo menej, pamäťajte aspoň na už spomínaného Mendelejeva: kvantita je druhoradá, hlavná je kvalita.

Ondrej Beláň

MEDZINÁRODNÁ VEDECKÁ KONFERENCIA A OSLAVA 75. VÝROČIA GYMNÁZIA V PIEŠŤANOCH

V nasledujúcej fotoreportáži je zachytená Medzinárodná vedecká konferencia: „Odkaz Pierra de Coubertina“, sprievod mestom, sadenie vzácných stromov, odhalenie busty Pierra de Coubertina, otvorenie prevádzky lezeckej steny, slávnostrná akadémia v športovej hale školy a slávnostrná recepcia v Hoteli Magnolia.

Fotoreportáž

HEFTY SLÁVNYCH

Profesorka: „Ked si v Holandsku zapália cigaretku, tú marihanu, tak tam môžu aj vyletiet!“

Profesorka: „Bavlna, to sú tie zvieratká. Jáj, to je hodváb, kristepane na nebi!“

Profesorka: „Radegast nie je značka piva. To je pivo s malinovkou, to môže byť aj Braník!“

Profesorka: „Napište na domácu úlohu päť päťvetných viet.“

AUTORI A ZDROJE FOTOGRAFIÍ

Titulná strana - Sisa, Viktor; 3. str. – Sisa; 4. str. – RCK, Viktor; 5. str. – Viktor, Mário Petlák; 6. str. – Viktor; 7. str. – Internet; 10. str. – Internet; 11. str. – Internet; 12 – 13. str. – Roman Ondrejka, Mário Petlák, Internet; 14. str. – Internet; 15. str. – Internet; 16. str. – Internet; 17. str. – Internet; 18. str. – Internet; 19. str. Internet; 20. str. – Internet; 22. str. – Mišo

CESTA ZA ODPOČINKOM

Človek píšuci v ľažnej chvíli svojho života, obnažujúc svoje ja a ukazujúc základ svojej psychiky. Nečítajte, ale cíťte obrazy, ktoré sa tu nachádzajú. Ten, kto konvenčne nezmýšľa, nemusí byť bláznom.

Kráčam po sivom chodníku, ktorý kedysi bol o takomto čase plný gaštanových šupiek, detí so špinavými rukami a v nich špáradlá a gaštanové zvieratká. Ďalej od chodníka, na ešte zelenej tráve s kde-tu vychodenými plešinkami, ležali hromady lístia aj pre tých z nás, pre ktorých funkcia predmetov mala mnoho rozmerov. Boli sme tí, ktorí nepotrebovali bránky, aby si zahrali futbal, tí, ktorí si vedeli „napiect“ pieskové koláčiky či spievať do ovládača od televízora pri bigbeatovom rytme.

Stále kráčam po tom istom chodníku. Je tu o niečo menej stromov, no stále počuť šum lístia hlásajúci veternejšie a chladnejšie časy. Evokuje to vo mne činely a človeka na ne vysokofrekvenčne hrajúc. Občas, keď vnímam gradáciu šumu ako konečnú, už nikam nevedúcu, udrie bodka na záver ako na písacom stroji, gaštan na cestu. Šum je mi miestami ne príjemný vzhľadom na to, že som si ho spontánne vizualizoval ako predzvest. Tá gradácia je na ňom ale najhoršia. Bojím sa, čo ma čaká, a prirodzeno sa bojím toho, čo je mojim očiam skryté, teda aj toho, čo i vody múti tak, aby som nevidel. Gradácia akoby hovorila o blízkom príchode skrytého a gaštan ako bodka je pre mňa pominutelnosť.

Pominutelnosť človeka a hmotne prítomného. Taktiež je to pominuteľnosť myšlienok a zároveň s nimi našich postojov a presvedčení, ktoré často slepo a verne nasledujeme. Je to bodka, ktorá utíší každú hladnú i neuspokojenú dušu.

Sedím na lavičke, oproti mne strom starší než moje bytie samo.

Konáre ako v smrteľnom kŕči vytáča a táhá k zdroju života, no predsa sa drží pri zemi. Vidím chtivosť a zároveň neschopnosť odpútať sa. Ako týraní, ako tí, čo čakajú na údel, mnou volaní karmickí padlí.

Pomaly sa stávam súčasťou tejto lavičky v roli pozorovateľa. Už ma ani chrobáčiky neobtäžujú, aj keď som pre ne stále zaujímaným elementom. Lezú po mne prosebne, zima im je. Ved ktorý tvor sa so smrťou len tak ľahko vyrovná?

Je zvláštne ticho. Už aj ovdovela staršia paní odišla, ktorú tu vídavam každý deň hľadajúc asi to, čo každý, kto tu zablúdil. Moju hlbokú melanchóliu v šere jesene oslepil záblesk teplého lúča z roztrhnutých oblakov. Je to nádej, na čo mám čakať? Pošeptal mi vietor: „Na tmu svetlo. Ved pád je otcom znovuzrodenia!“ Nachádzam sa v kolobehu a odpovede sú všade.

Vstávam a kráčam preč, opúšťajúc túto fázu cyklu, odkopávam gaštanov a vytváram si priechodnú cestu.

MÆF

MESTSKÁ POLÍCIA A MY

Mnohí ani netušia, že piešťanskí mestskí policajti existujú už približne 22 rokov. Za ten čas vyrazili k nespočetnému množstvu prípadov, z ktorých nemalý podiel tvoria prípady súvisiace práve s nami - mladistvými. O nich vám čosi viac prezradí náčelník mestskej polície v Piešťanoch, Ing. Mgr. Marcel Mihalik, a o prevencii Mgr. Viera Husáková.

Skúste stručne porovnať mládež z čias začiatkov mestskej polície so súčasnou.

MM: Mladí ľudia v dnešnej dobe sú dravejší, aktívnejší, majú vďaka internetu veľký prehľad a zároveň získavajú veľmi veľa informácií, ktoré sme my museli ľahko zháňať. Na druhej strane sú dnes mladí ľudia veľmi ľahko zraniteľní a čihajú na nich rôzne nástrahy, ktoré v minulosti neboli. Práve tieto nedobré vplyvy majú za následok aj väčší počet spáchaných deliktov oproti obdobiu spred 30 – 50 rokov.

Aké sú najčastejšie priestupky mladistvých?

MM: Najčastejším priestupkom, ktorý riešime u mladistvých osôb, je požívanie alkoholických nápojov v zmysle zákona č. 372/1990 Zb. – priestupkový zákon a práve v spojitosti s požívaním alkoholických nápojov je to ničenie súkromného i verejného majetku, znečisťovanie verejného priestranstva a pod.

V ktorom roku ich života je spáchaných najviac priestupkov?

MM: Nedá sa to takto kategorizovať, ale čím bližšie je mladý človek k veku

dospelosti, tým viac skúša, a z toho dôvodu, i keď to nie je pravidlo, páchajú takito ľudia častejšie priestupky.

Aký najzávažnejší priestupok ste v súvislosti s mladistvými riešili?

MM: Za celé obdobie práce na mestskej polícií bolo veľmi veľa rôznych prípadov. Niektoré boli veselé, ale boli aj veľmi smutné udalosti. Môžem spomenúť napríklad jeden prípad, keď nás zavolali na Lido, kde údajne na zemi ležalo mladé dievča. Dievča nebolo možné zobudíť, až privolaná záchranka zistila, že dievča malo v krvi 1,04 mg/l, čo v prepočte znamená 2,17 promile. Najsmutnejšie na tom celom bolo, že dievča oslavovalo 14 rokov. Alebo ešte jeden prípad študenta z jednej strednej školy v Piešťanoch, ktorý bol pod vplyvom drog a mali s ním problémy štyri hliadky mestskej a štátnej polície. Upokojil sa až po zásahu zdravotníkov v nemocnici.

Spomeniete si aj na najkurióznejší prípad?

MM: Takých prípadov bolo veľa, ale napadajú mi dva prípady, ktoré sú opäť spojené s požívaním alkoholu. Pri bežnej kontrole bolo zistené u jednej 16-ročnej študentky požitie alkoholických nápojov. Po predvedení na mestskú políciu a podaní vysvetlenia bola privolaná matka dievčaťa. Policajti ostali v nemom

úžase, keď chceli dievča odviezť na ošetroenie, lebo bolo zranené, a matka odmietla so svojou dcérou nastúpiť do služobného vozidla z dôvodu, že sa jej bojí, a museli sme privolať druhú hliadku. Druhý prípad bol spojený s aroganciou rodičov. Hliadka spozorovala v parku 15-ročného chlapca, ktorý preukazoval známky požitia alkoholických nápojov. Z toho dôvodu bol prevezený do nemocnice, kde skonštatovali, že nie je v ohrození života a „opicu“ musí len vyspať. Hliadka ho preto odviezla domov, ale aké bolo prekvapenie policajtov, keď otec namiesto toho, aby „vyfliaskal“ mládenca, sa pustil do hliadky slovami: „Prečo mi robíte ostudu na celom sídlisku a dovliekli ste mi domov opité decko? Čo ste ho nedali do nejakej záchytky a nepriviezli ste ho až keď vytriezvie? Počítajte s tým, že sa budem na vás stážovať.“ Smutné, stážoval sa.

Ako postupujete po tom, keď zistíte, že mladistvý spáchal priestupok? Upovedomujete rodičov pri každom priestupku ich potomka?

MM: Všetko závisí od veku osoby, ktorá priestupok spáchala. Ak ide o maloletú osobu (do 15 rokov), vec sa zdokumentuje, ale pre vekovú príslušnosť sa odloží a ďalej sa neprejednáva. Výsledok vyšetrovania však odosielame na príslušné referaty mestského úradu (školstvo, sociálne a pod.) a následne tieto referaty upovedomujú školu, prípadne aj

rodičov. Ak spáchala priestupok mladistvá osoba (15 - 18 ročná), môže byť takýto priestupok prejednaný aj v blokovom konaní. Sankcia je však vždy v polovičnej výške maximálnej blokovej pokuty.

Pre niektorých študentov nášho gymnázia dôležitá otázka: Kontrolujete aj záškolákov? Čo im hrozí v prípade, že na nich natrafíte?

MM: Záškoláctvo v zmysle priestupkového zákona je priestupkom proti poriadku v správe, ak sú ustanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi, vrátane všeobecne záväzných nariadení obcí a všeobecne záväzných vyhlášok miestnych orgánov štátnej správy, ak sa takýmto konaním stáží plnenie úloh štátnej správy alebo obcí. Za tento priestupok možno uložiť pokutu do 33 €. Mestská polícia občas vykonáva tieto kontroly, ale vzhľadom na to, že záškoláctvom sa nezaoberá žiadne všeobecné nariadenie obce, odstupujeme tieto priestupky vecne príslušným orgánom.

V poslednej dobe sa dosť hovorí o tom, že dievčatá majú čoraz bližší vzťah k alkoholu ako chlapci. Postrehli to aj vaše hliadky?

MM: Jeden prípad som už spomenul

a skutočne je to pravda. Za povšimnutie možno spomenúť poslednú kontrolu v Cotton bare, kde zo šiestich maloletých osôb, u ktorých sme zistili zvýšenú hladinu alkoholu v krvi, boli štyri dievčatá. Najviac obsahu alkoholu v krvi, ktoré sa nám podarilo nameráť, bolo u 17 ročného dievča, a to 1,52 mg/l, čo predstavuje 3,17 promile. Aby sa dievča neotrávilo alkoholom, bolo nutné v nemocnici vykonať okamžite výplach žalúdka.

Možno dokázať neplnoletým fajčiarom, ktorí tesne pred príchodom hliadky mestskej polície odhodili ohorok do trávy, že fajčili?

MM: Áno, dá sa to dokázať, ale len ak by takúto osobu hliadka videla pri fajčení alebo ak by to potvrdila ďalšia osoba. Druhou vecou je znečisťovanie verejného priestranstva. Ak sa takýto ohorok nájde v blízkosti kontrolovaných osôb, dá sa to veľmi ľahko dokázať a hrozí týmto osobám sankcia do 33€.

Ako často sa stretávate s užívaním drog u osôb mladších ako 18 rokov?

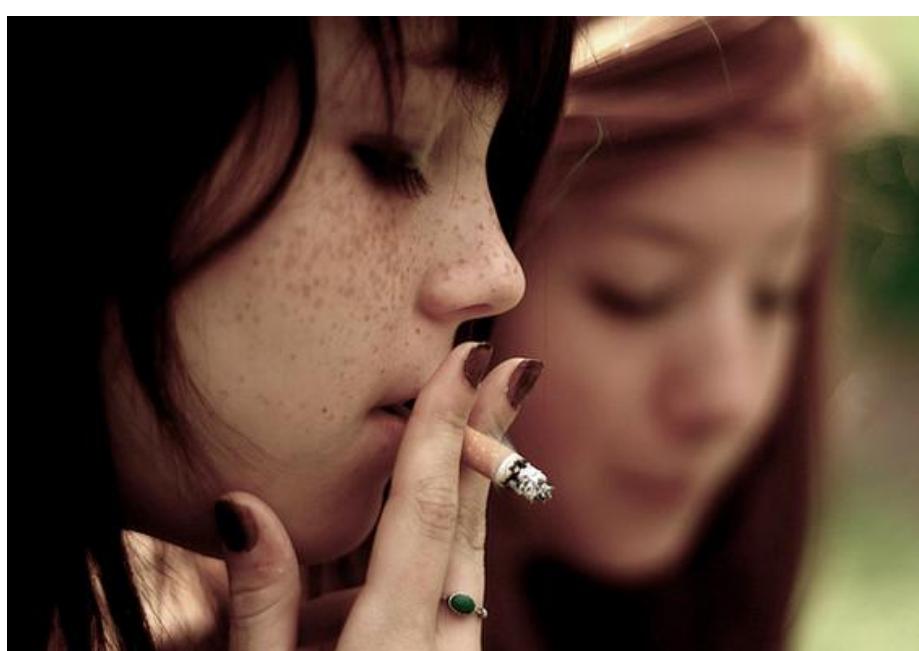
MM: Drogové závislosti začínajú u niektorých osôb vo veľmi mladom veku. Začne to nejakou cigaretou a následne prechádza do marihuany a veľká väčšina takýchto ľudí končí

pri tvrdých drogách. Ako vo všetkých životných situáciách, môže to, ale aj nemusí prejsť do katastrofického konca. Podľa posledných čísel najviac ľudí, ktorí sa liečia zo závislosti, sú alkoholici. Mestská polícia nemá štatistiku užívania drog, lebo všetky takéto zistenia odovzdávame Policajnému zboru Slovenskej republiky.

Akým spôsobom vykonávate prevenciu, aby k priestupkom nedochádzalo?

VH: Prevenciu robíme predovšetkým prostredníctvom besied, prednášok, nezameriavame sa len na to, aby sa nepáchali priestupky, to by bol tematicky veľmi úzky okruh prednášok. Podľa záujmu škôl sa vykonáva prevencia najmä na témy alkoholizmus, tabakizmus, nelegálne drogy, nelátkové drogy, domáce násilie, rasizmus a extrémizmus, šikanovanie na školách, trestný a priestupkový zákon. Taktiež každý rok v lete organizujeme Letný tábor pre peer aktivistov v prevencii kriminality z piešťanských škôl.

Sú podľa vás študenti nášho gymnázia slušní? Aké priestupky v súvislosti s nimi najčastejšie riešite?

MM: Kategorizovať, ktorí študenti sú slušnejší, sa nedá, lebo žiadna škola nepracuje na tom, aby mala zlých študentov, skôr naopak. Isté je však to, že gymnázium je výberová škola a odráža sa to aj na páchaní priestupkov študentov vašej školy. Ako ste si mohli všimnúť, najviac priestupkov rieši polícia, a to je jedno či mestská alebo štátна, kde je konanie priestupcu spojené s požívaním alkoholických nápojov.

Viktor

PROKRASTINÁCIA

(Bláznovo pero - alebo ked sa hrám)

Bola polnoc, čas zlý krutý a ja slabý, pochudnutý
študoval som spisy starých hláv mojou rukou spísané.
Ked sčista-jasna myšlienka utiekla mi, prižmúril som oči, hlavou potriasol,
nech sa všetko naspať stočí tam, kam ilúzia voľby a jej cesty vedie.

Pokúšam sa v čase spánku denných tvorov udržať si myseľ pokope,
totiž, bojím sa, čo môj Mr. Hyde predvedie,
no teraz mi nepomôže ani filantropný piest.

Pokojné rytmus ľahu pera,
sprevádzajú tiky môjho tela.
Telo protestujúc ticho ako vánok,
že mu nedoprajem žiadnen zdravý spánok.

Vydiera ma v čase, ked sa oň potrebuje oprieť duša. On, v konečnom dôsledku panujúc mi, ma zhodí do sveta imaginácie, kde povolené je všetko. Niečo tam ale chýba. Azda ľudia, ktorých sice vidím, ale necítim. Veď sú to roboti bez duše! Z povrchu dostanem všetko, čo si želám, no realita mi zostáva v diaľave. Nemôžem mať teda to, čo mimo môjho sveta. Teda aspoň nie tak ako v tom fyzickom. Robotovi môžem prikázať, aby mi povedal prázdne slová, ktoré význam stratili

už pri mojej myšlienke príkazu, ale aký by to malo iný význam, ak nie samolúb? Vidím teda len obrazy, ktoré počujem a aj cítim v tej telesnej hladine. Duša zostáva nedotknutá, nedosiahnutá. Je za hradbami a priekopami možno so strachom schovávajúc sa aj pred samou sebou. Prestávam sa zamýšľať nad bábkami, ktorými som mohol hýbať, a sústredím sa na to, čomu nebudem chcieť pripísat vlastnosti žijúcej entity. Vidím niečo, čo možno nazvať prírodou, a tá, ako všetci vedia, je

zoskupením životov v nespočitatelnom rozmere, a teda z istého uhla pohľadu ju môžeme považovať za samostatnú entitu. Zdá sa mi živšia ako len robotické bábky, ktoré ma obkolesovali. Asi aj preto, že ľudí rát sledujem a som s nimi častejšie ako s odlahlou prírodou, a teda ich poznám natoliko, aby som vedel precítiť a vycítiť, čo je umelosť a čo život. Ako som sa chcel vyhnúť tomu, čo by ma sklamalo, tomu, čo som nazval žijúcou entitou, som sa nevyhol a na ceste dole prúdom môjho vedomia sa mi naskytol aj takýto pohľad. Podstata toho, čo nazývam prírodou, je duálny charakter. Je to ako s nepochopeným umelcom. Kritici v ňom vidia jednoduchosť, no v skutočnosti môže byť nadčasový a vo svojej schránke ukrýva ľahké vnútorné systémy a pochody. Prestávam vidieť jednoduchosť a zistujem, že to je namáhavé. Vidím, čo som už videl, nie vždy, čo som chcel. Obrazy bežiace v hlave ma ľahajú za hľadaním pravdy. Prečo ju mám hľadať, to veru neviem. Možno naivne verím, že pravda priviedie mi vnútornú slobodu. Som ale schopný zniest ju len tak, surovú a bez hanby pohodenú na stôl? Hnev oblohy udrie bičom do neznáma s blýskaním miliónov bleskov a s hrmotom, aby som neutekal ďalej a vrátil sa. Niet cesty tam, kde duša nesmeruje.

AVRIL LAVIGNE

Úspešná kanadská speváčka, ktorá vydala svoj prvý album v roku 2002 s názvom *Let go*. Jej najnovším albumom je *Goodbye Lullaby*, ktorý som dostala na narodeniny a tešila som sa z neho ako malá.

Podľa mňa je Avril jednou z tých speváčok, ktoré vstúpili do sveta hudby práve včas, aby ukázali, čo znamená pojem: dobrá hudba.

Jej album začína piesňou *Black star* a končí piesňou *Alice*, Avril má zásluhu na každom teste pesničky.

Mňa najviac zaujali určite dobre známe, *Wish you were here*, *Smile* a *Not enough*. Samozrejme, ani ostatné nemôžem vyniechať. Všetky sú perfektné a precítené, či už ide o rýchlu alebo pomalú ďahavú pesničku.

Hned ma zaujal obal cédečka s farebnou fotografiou a hned po vypočutí úžasné pesničky ukryté vnútri. Myslím, že každý by si dokázal vybrať.

Veronika Škodná

CLOUD ATLAS

Potom, čo som si prečítał článok o novom filme, som sa chcel na vlastné oči presvedčiť, či si naozaj zaslúži údajné nominácie na Oscara.

Môj subjektívny názor na „Atlas mrakov“ sa počas filmu menil.

Na začiatku ma zmiatlo striedanie scén, pričom niektoré trvali len 3 sekundy. Jediné, čo som za 15 minút usúdil, bolo, že sa tu prelínajú 6 dejových línií, ktoré spolu vôbec nesúviseli. Ako sa príbehy rozvíjali,

pomaly to začalo dávať aký-taký zmysel. Ruka v ruke tu kráčajú scény, kde sa strieľajú psy, podrezávajú krky a väšnivo milujú hlavní hrdinovia, pričom nechýba úžasný klavírny soundtrack.

Po 2 hodinách a 40 minútach neuveriteľného filmárskeho umenia, presvedčivých hereckých výkonov, prepracovaných scén a hlbokých myšlienok mi neostáva nič iné, ako potvrdiť pravdivosť článku, ktorý som čítal.

Rozhodne tento film nepatrí k jednoduchým komerčným filmom, ktoré sú natočené s jediným cielom zisku, naopak, po filme som mal dlhodobý duchovný zážitok a určite Cloud atlas patrí k tým „Ačkovým“ filmom ktoré si pre ujasnenie určite pozriem 2 krát.

DIKTÁTOR

„Á, Amerika! Postavená černochmi a vlastnená Číňanmi!“

Ked' zaznejú mená Larry Charles a Sasha Baron Cohen, každému či aspoň väčšine bude jasné, čo sa bude v nasledujúcich minútach diat'. Dvojica so židovskými koreňmi ani tento rok neostala nič dlžná svojej povesti a vybehla do kín prostredníctvom ich nového diela, stroho pomenovaného – DIKTÁTOR. Vo svojom novom filme preberajú základ vzorca z ich prvej kolaborácie - BORAT, len asociálnu postavu z

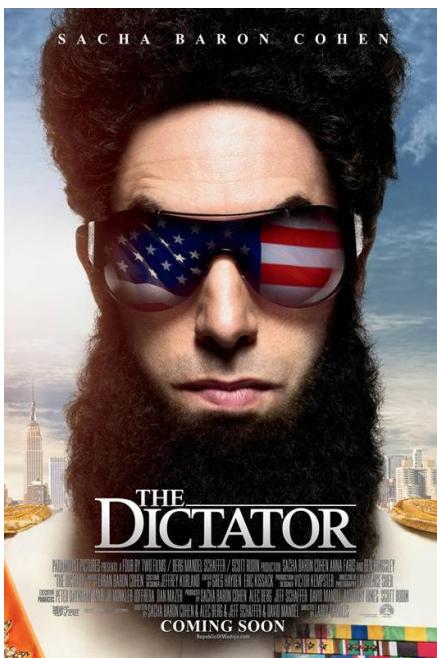
Kazachstanu vymieňajú za diktátorskú kreatúru Aladeena z fiktívnej krajiny Waidya, ktorú s radostou utláča. Jeho cesta do Ameriky je s celom rokovania o situácii v jeho krajinе, samozrejme, hned sa mení na súvislý sled horkokomických situácií a rozličných faux pas, kde platí vzorec - „Čím dekadentnejšie, tým lepšie“. Základom je všetko čo najviac zosmiešniť, hodnoty znehodnotiť a nastoliť čo najozrutznejšiu formu diktatúry – karikatúry. Scenár je

vtipmi na rôznej úrovni urážlivosti doslova preplnený, nestráca na tempe (ak sa bavíme o kino verzii), ani na účinnosti. Práve krátka stopáž je veľké plus, pri štýle hrubého rýpania do citlivého (napr. 11. september) sa tvorcovia pohybujú na tenkom ľade, z ktorého môžu ľahko skĺznuť do bariny nezáživnosti či trápnosti prostredníctvom zbytočného predĺžovania scén či nasilu ulepených vtípkov. Nič také sa nestalo alebo sa stať nestihlo, drívavá väčšina filmu

funguje na sto percent a doslova tancuje cynizmom.

Ako som už spomenul, celý film je ako „základ Borata s ľahko zmenenou nadstavbou“. Oproti svojmu predchodcovi stráca na svojej horkosti formou, akou je nakrútený. Reportážny štýl satiry kultúrnych rozdielov pridal Boratovi na autentickom vyznení, zatiaľ čo tu sa uhladené nájazdy kamier budú na realizmus hrať len ľažko. Z iného pohľadu ponúkajú monumentálne gýcové zábery (Cohen na tave), výborne zapadajúce do konceptu, sledujúceho vládu jednotlivca ako čisto egoistickú samolúbu perzekúciu voči všetkým a všetkému, konfrontovanú zoči-voči s okolitým liberalizmom.

Diktátor toho stíha na ploche osemdesiatich siedmich minút naservírovať a zveličiť viac než dosť, Cohen sa neustále vyžíva v chrení hlášok a presekávaní sa z rôznorodých absurdných situácií, ústiacich len a len do ďalších podobne zvrátených

sekvencií. Jeho okolie to bud z morálne pobúreného hľadiska pozoruje, alebo sa do nich zamotáva spolu s ním.

Director's cut verzia sa mi už zdá miestami zbytočne natiahnutá, scéna s predpokladaným, no

neuskutočneným mučením je ukážka toho, ako sa dá skĺznuť a udriť si zadok pri páde do trápnej polohy. Na druhú stranu ponúka zopár kvalitných častí navyše, ktoré do určitej miery vyvažujú stratu radikálne rýchleho tahu na bránku, ale kvalitu svojej podoby uvedenej do kinosál aj tak dobiehajú len čiastočne.

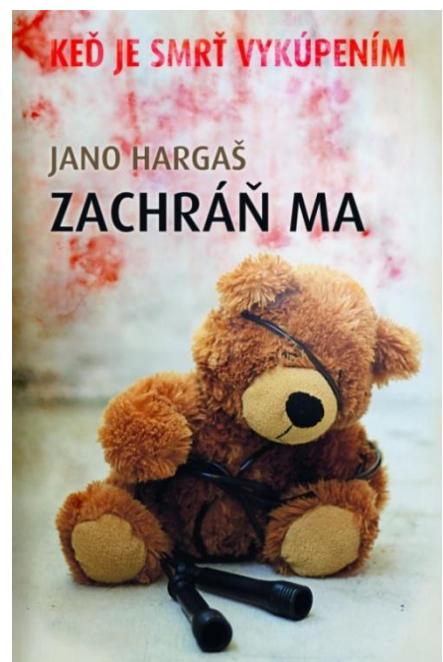
Po DIKTÁTOROVI názory na duo Charles a Cohen u každého diváka iba zosilnejú. Satira na diktátorské systémy, spracovaná v jazde očakávane štylizovanej do bujarého urážania, nešetrného výsmechu náboženského, spoločenského, politického, etnického či iného charakteru a ich vyhrocovania do absurdných sfér ani nemohla dopadnúť lepšie/zábavnejšie, tentoraz spracovaná uhladenejšou a veľkolepejšou formou, obsahovo stále na tej istej (ne)úrovni. Nový Ch. Chaplin (Diktátor) z Cohenom asi nebude, ale jeho hyperbolizovanie je aj tak majstrovské.

Mišo

JANO HARGAŠ - ZACHRÁN MA

Dobrý autor sa dnes hľadá ľažko. Kníhkupectvá sú preplnené najrôznejšími žánrami a my sa neraz radšej uchýlime k celosvetovému bestselleru ako k neznámemu spisovateľovi. Zvlášť slovenských autorov často prehliadame. Autora knihy Zachráň ma, Jana Hargaša, však môžem s pokojným svedomím odporučiť každému fanúšikovi trilerov. Hoci je ešte stále študentom VŠ, stihol už vydať 4 knihy a piata je na ceste. Prvé tri sa niesli v duchu mafie. Tá posledná je ale trochu iná. Po pravde, keď som si ju brala z obchodu, ani som netušila, o čom vlastne je. Otvorene priznávam, že som si ju kúpila hlavne pre meno na obálke. Predpokladala som, že to bude opäť niečo v duchu mafie, alebo mi napadol aj obchod s ľuďmi, prípadne deťmi. V tom ma utvrdila titulka, teda aspoň som si to myslela. Skutočnou tému však bolo niečo iné. Niečo, pred čím rovnako ako aj pred spomínanou mafiou, spoločnosť zatvára oči. Bolo to zneužívanie detí. Hargaš píše o udalostiach, ktoré sa

skutočne dejú, ale my nevidíme. Dejová línia môže spočiatku vyvolat u čitateľa rozpaky či pochybnosti o tom, či sú tieto skutočnosti také, ako ich opisuje. V tejto knihe nám prináša mrazivo-desívý príbeh, ktorým sa iste zaradil medzi najlepších slovenských spisovateľov trilerov. Pointu prezádzat, samozrejme, nechcem. Myslím, že podobne ako ja zhľtnete túto knihu za niekoľko dní. Písaná je skutočne pútavo a na rozdiel od mnohých iných nemá dlhé „hluché“ miesta. V riadkoch nič neprikrášľuje, ale podáva realitu takú, aká je. Zaujímavé tiež je, že hoci je autorom chlap, hlavnou postavou je prekvapivo mladá žena. Do ženskej hlavy sa dostal veľmi uveriteľne. Príbeh nie je žiadnym príjemným čítaním, ale ak nemáte radi nudné „love story“ alebo klasické detektívky, v ktorých viete, kto je vrah ešte pred samotnou vraždou, tak vám túto knihu vrelo odporúčam. Donúti vás zamýšľať sa nad svetom a tým, čo sa deje za jeho múrmi. Nechcem robiť reklamu, ale začiatkom budúceho roka by malo

vystať jej pokračovanie- zachráň ma 2. Príbeh totiž vôbec neskončil, práve naopak. Ani po dočítaní poslednej strany sa totiž nedozviete vysvetlenie jednotlivých zápletiek. To je o dôvod naviac, prečo sa tešiť na pokračovanie 😊

SISA

NEBUDEŠ MOJA, NEBUDEM TVOJ

*Hej dievča, počuj, slečna mladá driečna!
Prekrásna deva, krásna kráska, ponúkam ti:
Radostný život všedne nevšedný so mnou ži
Elegantne svet vnímaj, každá chvíľa zázračná*

*Kým vrátim zemi čo si duša požičala, tak príd,
Jedine v láske seba môže človek šťastný byť
Len smelo, neboj sa! Miluj! Pod so mnou žiť!*

*Ale vedz, dievča, nebudeš moja a ani ja tvoj
Áno tak, láska, to je s druhým žitie slobodné
Mat', vlastniť druhých, to je hlúpe a odporné!
Raz je pravda, túžba mat' je jed skrytý za závoj*

*Rázne vrvávím: nestan sa obeťou niečej pasce
Určená len a práve otrokom sa stať v ktorej
Inak povedané: Nestaň sa len jeho očí trofej
Sladké reči – túžba zhoubná – a pravdu kto chce?*

*Chápať, poznávať, starať sa – to milovať znamená
Pozri: duša za telom, z nej žiary tá krásna úžasná
O výmene myšlienok je vztah: hádka takzvaná*

*Načo predstierat? Všetci máme chyby, každý iné
Ved' aj napriek tomu sa môžeme ľubiť. Sme ľudia
Len obyčajní, ale aj skvelí ľudia. A tu dvaja súdňa
Úsmev, bez obáv. Večer podebatujeme pri dobrom víne*

III III III

...BUDEM...

*Budem ako voda jemná,
budem ťa nadnášať,
budem ako havran temná,
budem ťa unášať,
budem ako skala pevná,
budem ťa chrániť,
budem ako vtáky verná,
nesnaž sa ma raniť.*

Patrícia Drobná

VLAKOVÁ STANICA

*Hala plná tiel
čakajúcich na spásu,
kým presunú svoj tieň,
z myšlienkového vrásu.*

*Pohľad prázdný - bez duše,
ako ľahkej ženy tela verše,
smeruje ku mne a pritom nie,
ani tlkot srdca nezaznie?*

MÆF

REŤAZOVKA

tajnička ↓

	<i>dôkaz o nevine</i>	<i>typ auta Seat</i>
	<i>naspäť</i>	<i>vechod do príbytku</i>
	<i>prostím po nemecky</i>	<i>ženské meno (2.2)</i>
	<i>dovedna, dohromady</i>	<i>ubrat, po česky</i>
	<i>základná číslovka</i>	<i>vyhynutý chobotnatec</i>
	<i>na opačnej strane, kontra</i>	<i>patriaca Ivovi</i>
	<i>funguje, hovorovo</i>	<i>odborníci v etike</i>
	<i>hmyz cicajúci krv</i>	<i>rapotanie</i>
	<i>Dunaj po nemecky</i>	<i>potreba rybára</i>
	<i>stará mama</i>	<i>prudké pohnutie myse, lekársky</i>
	<i>plafón, povala</i>	<i>námorný lúpežník</i>
	<i>volejbalový úder, rýpadlo</i>	<i>hrudná oblúkovitá kost</i>
	<i>argentínsky futbalista</i>	<i>vždyzelená parazitná rastlina</i>
	<i>velkosť, rozsah, rozmer</i>	<i>chemický prvk so značkou At</i>
	<i>zlatnícka miera čistoty zlata</i>	<i>artéria</i>
	<i>sláčikový hudobný nástroj</i>	<i>meno Preslyho</i>
	<i>časť vtáčieho hltana</i>	<i>symbol čistoty, nevinnosti</i>
	<i>kníha máp</i>	<i>drevina</i>
	<i>metropola Maroka</i>	<i>rastlina obsahujúca nikotín</i>
	<i>znetvor</i>	<i>taliansky fyzik (Alessandro)</i>
	<i>ledva</i>	<i>pôvodca, tvorca diela</i>

Pierre de Coubertin definoval olympijskú myšlienku ako (tajnička) medzi národmi, založenú na antických ideáloch kalokagacie a ekecheirie, novovekom duchu fair play, na zásadách demokratizmu, rovnoprávnosti a internacionálizmu.

Retazovku vyplňte tak, že do každého riadku vpisujete 2 slová tvorené 5 písmenami, pričom posledné písmeno prvého slova je zdroveň začiatocné písmeno druhého. Tajnička vedie práve cez tieto spoločné písmená.

KRÁTKY PODIVNÝ PRÍBEH

(venované filozofovi ako úvod k jeho prvej zbierke Názorov a s opravedlnením za ukradnutie autorských práv)

V predstavách čitateľov nech sa teraz zatvoria logické fakty, ktoré sa škola tak pracne pokúša vmesiť vám do hláv a reálne miesta planéty Zem. Presunieme sa do krajín nevýdaných čarov a kúziel, ku krajinám zlatého slnka (pre obraz sú použité skutočné názvy krajín), k dvom neskutočným postavám. Príbeh je romantickou úvahou, shakespeareovkým divadlom, plný alegórií, vyňatý z obyčajného rozhovoru hlavných postáv - vysokopostaveného tureckého zemepána (rytier Hodja Nasreddin z Bukhary) a indického maharadžu (rytier Don Ahmadabad de la Narmada pochádzajúci z Ďalekého Východu, ktorého predkovia mali taliansko-francúzske korene, preto don a de la). V skutočnosti sa nikdy nestretli (a preto sa spytujú na podrobnosti z domoviny toho

druhého). Títo priatelia spolu riešia príbeh zaklatej emancipovanej princeznej z Uhorska a filozoficky naladeného princa - idealistu. Naši priatelia sa hrajú na rytierov a z tejto pozície chcú vyriešiť problém princeznej, princa, ale aj súčasné svetové problémy. Príbeh nedatovaného času, skutočne neskutočný alebo naopak.

Hodja: Aj iný rytier môže sprevádzat rytiera. A hned je z toho družina!

Ahmadabad: Dobre teda, teší ma, udaný rytier. Ale drahý Hodja, povedzte mi, či to v tej vašej krajine je podobné ako tu za veľkými kopcami Uralu? Mám zopár priateľov z tejto oblasti. Možno sme sa stretli na trhu s hodvábnymi látkami pri brehoch Kaspického mora.

Hodja: Turecko, to je miesto, kde je teplo, ale nie tak ako na púšti a kde je zima, ale nie tak ako v tundre. Milý

Ahmadabad, po Ural som nikdy neprišiel a vody tohto mora neokúsil. Žijem na pustých pláňach. V týchto časoch rozporov v Uhorsku mám na starosti sultánov hárem. Toľko krásy na jednom mieste.

Ahmadabad: Hodja, vy a sultánov posvätný hárem?

Hodja: Istotne zúril, že ma jeho paholci nechytili. Zažil som tam veľa krásnych chvíľ. Ale i tak, sultán má teraz iné starosti.

Ahmadabad: Snáď vás len neprosí o pomoc?

Hodja: Jeho záležitosti sú i mojimi. V uhorskom kráľovstve prišli o princeznú - možnú tvorkynu mieru. Elicheva, dcéra uhorského vladára a židovskej matky.

Ahmadabad: Museli by ste sa spýtať dvorných šašov z hradov a zámkov - tí ukrývajú tajomstvá.

Hodja: Pane, iste ste o nej počuli, je vychýrená krásou i múdrostou. Ale utiekla. Z murovaných stien chladnej stavby...

Ahmadabad: Od Arabského mora až po Bengálsky záliv siaha moja moc, no jakživ som o nej nepočul. Kočovné kmene z Himalájí pri tiahnutí rozprávajú mnohé povesti, možno tito táraci budú niečo vedieť.

Hodja: Neverili by ste, čo zvesti priniesli do našich myslí a celé ich prevrátili. Tento kráľovský utečenec má vraj by niekde vo východných krajinách pri veľkej Volge. Sultánovi špehovia počuli o tom, že prezíva z domu do domu a že učí chudobné deti. O nedlho však bude musieť priznať, kým v skutočnosti je!

Ahmadabad: Princezná?

Hodja: Potom nám ju sem poslú.

Ahmadabad: Vám? Pochybujem, drahý Hodja.

Hodja: Má sa vydať za jedného pytača. Spoja sa dve veľké kráľovstvá a zachráni sa mier starého kontinentu. Prečo pochybuje?

Ahmadabad: Podľa vašich slov usudzujem, že ako možná stúpenkyňa mieru a ideálnych koncov by to urobila, ale ona je, zdá sa, odolná a obrnená, nepoddajná požiadavkám sveta, ak ide o takú obet, ako je jej život. A čo život! Ten by si dala vziať, ale takto trpieť v dohodnutom

manželstve. Mám desať žien a všetky sa za mňa vydali dobrovoľne. Som stúpencom slobodnej vôle, priateľu. Je rebelka ako divé Amazonky.

Hodja: Možno, že aj ten pytač je rebel, ale tají to, aby mohol získať korunu a zmeniť ľud Európy.

Ahamadabad: Tak potom bude i on rebelovať proti takejto zmluve údajnej lásky.

Hodja: Áno? A ako? Myslíte, že sa vydá do šíreho sveta...

Ahamadabad: Odmietne radu radcov a odíde do hlbokých lesov.

Hodja: Pod viacnásobnou identitou, aby ju našiel a spoznal?

Ahamadabad: Priateľu, poznáte ho? Počuli ste už o jeho činoch a skutkoch, ktoré by ho šlachtili? Kto je tento neznámy dedič? Myslíte, že by ju hľadal? Ach, tie vaše mladické ideály, život v Uhorsku nie sú zlaté podnosy dobrôt ako v Turecku.

Hodja: Veru poznám. Nebýval dlho na zámku. Mal malú chatku v jednom lese na jednej hôrke, kde býval s kuchárom, ale potom odišiel na poľovačku a odvtedy ho nies. A tak som bol vyslaný ho hľadať. Ale hľadám oboch, lebo niektorí si myslia, že keď nájdem princeznú, objaví sa aj on. A jeho činy? Princ nemôže veľa činiť. Kráľ mu jeho úsilie vždy zmarí. Preto sa pripravuje a formuje svoje filozofické myšlienke a tej chatke.

Ahamadabad: Myslíte, že celý čas hľadal ju? Ale prečo mu stále uniká? Kráľ je určite múdry vládca. Je to podivínsky princ, nezdá sa vám?

Hodja: Určite ju celý čas hľadal a aj nadalej hľadá. A možno mu neuniká, len sa dobre skrýva.

Ahamadabad: A to je forma úniku.

Hodja: Ona sa ale neskrýva pred ním.

Ahamadabad: A pred kým?

Hodja: Pred svojím otcom, kráľom Uhorska, lebo keby ju našli, nemohla by ďalej učíť.

Ahamadabad: Dôvody hodné princeznej, nemyslíte? Haha. Odkiaľ to vie neznámy princ? Ved princeznú ešte ani nevidel! Len z obrázkov chabých dvorných maliarov...

Hodja: Klebety sa dostanú aj cez královstvá a predsa, princ nie je hlúpy. Neuveril by, že sa len tak stratila. A možno princovi nezáleží na vzhľade, ale na niečom hlbšom.

Ahamadabad: Ako ste si istý jej pohnútkami? A jeho? Veríte, že tento príbeh je príbehom lásky

s prekonateľnou prekážkou a ani len nepripúšťate možnosť, že princezná sa za princa vydať nechce a chce si žiť svoj emancipovaný život bez dvorných záväzkov a dohodnuté manželstvo by ju ubíjalo.

Hodja: Som princovým dôverným priateľom. Som v tejto veci na strane lásky a chcem, aby dovršil svoju snahu, aby ju spoznal a predišiel nie len jej mukám, ale i jeho. Princ je filozof, a študoval filozofický spis od chýrneho Ericha Fromma, a tak v každom dokáže odhaliť lásku. Možno, priateľu, neviete mi dať nejaké indície o jednom z nich?

Ahamadabad: Princ je však až príliš premúdrý, a preto ho vyhnali z kráľovstva žiť do chalupy v lese-nenadžrajte tomu nerozvážnemu mladíkovi! Žiadne správy, priateľu. Počul som však, že váš sultán má zasiahnuť...

Hodja: Nevyhnali! Dobrovoľne odišiel. Mal sa venovať dvorným povinnostiam, ale on iba premýšľal...

Ahamadabad: Ale sultánovi to dokonale vyhovuje – hľadá dedičov, aby ich zneškodnil a nedošlo k mieru na starom kontinente.

Hodja: Je pravda, že takto sultán nie je ohrozený.

Ahamadabad: Drahý priateľu, piesok v hodinách vydal posledné zrnká, je čas sa rozlúčiť.

Hodja: Prv mi prezradte, či neviete niečo o princeznej. Verte, že by to pomohlo obom mladým, o ktorých je reč.

Ahamadabad: Ľutujem, ale už som vám povedal, že o Uhorsku nemám správy. Piateho či šiesteho horúčkovitého dňa tohto mesiaca prišli do mesta karavány a rozprávačky rozprávali príbehy o ľudnom prízraku, princeznej, čo blúdi medzi stenami ako bludička a je zakliata na veky.

Hodja: Teda, tam by sa mal vydať princ. Odklinať zakliaťe.

Ahamadabad: Princ sa neožení s krásnou arabskou princeznou? Tak je napísané v knihách osudu v gréckych bájach...

Hodja: ...a priniesť lásku, aby čaša spolovice plná sa mohla plne naplniť. Princ bude určite rád bojovať s osudem, aby spoznal princeznú z Uhorska o ktorej chyrovali zvláštne vlastnosti, ale preňho výnimcoňe, a nezvábi ho ani tá najkrajšia arabská princezná.

Ahamadabad: Dohovorte vášmu princovi, arabské krajiny mu prinesú divy, o akých nikto nechyroval! Uhorská princezná-bludička-strážkyňa hrobiek uhorských drakov zostane zakliata a nevyslobodí ju nič, len sám neviem, indická história má veľa smutných príbehov, ale tento je pračudesný - možno čas.

Hodja: On netúži po divoch z kameňa a zlata, radšej bude blúdiť s duchom s bludičkou, lebo duša je to, čo ho zaujíma, a preto bludička je práve ďalší symbol, ktorý dodá dôveru v myšlienku, že hľadá správnu vec pre neho.

Ďakujem vám za priaznivé správy a nepochybujte o odvahе princu!

Ahamadabad: Ale, priateľu, nemýľte sa, nečakajte rozprávkové kúzla, už som vám povedal svoj názor. Salam alejkum po vašom.

Hodja: Ak nemám čakať kúzla, potom ani princezná nie je už len duch. Wa alejkum salam.

Ahamadabad: Ak je duchom, tak už nie je medzi živými.

Hodja: Určite nie, ak princ je živý, ona takisto.

Ahamadabad: Možno sú obaja, ved sa vám ho nedarí nájsť.

Hodja: Možno si neprial, aby niekto vedel, že som ho našiel.

Ahamadabad: Máte nové správy??? Nie som sultánov špeh iba od prírody zvedavý.

Hodja: Ak je tak, prezradím vám, že ja som tou správou, ak ma chápete.

Ahamadabad: Pravda, nikdy som nevidela sultána naživo.

Hodja: Ja nie som sultán.

Ahamadabad: Nie, to nie ste.

Hodja: „Nevidela“?

Ahamadabad: Ach prepáčte, už som celý dopletený.

Hodja: Nemyslím si, nechcete mi niečo prezradjiť?

Ahamadabad: Nemám čo, priateľu.

Hodja: Naozaj? Neskrývate niečo?

Ahamadabad: Som čestným obyvateľom indických plání a kopcov! Zdá sa mi ale, že čakáte sultánov útok, tak by ste sa mali dobre pripraviť. Má iné zbrane ako vy...

Hodja: Mám zvláštny pocit, že som našiel to, čo som hľadal. Nech vás vyzradilo čokoľvek. Štastena a Alah stáli na mojej strane. Moja prešibanosť dokázala okabátiť všetkých. Nič nie je márne.

IldM

NEMOCNICA PIESŤANY - SPRÁVNA RADA:
"HUDBA LIEČI."

KTO PREŽÍJE?

"ŽIJEME LEN RAZ,
PRAVE TU A
(KRÁTKO) TERAZ!"

SGO

Mjso